

Sygn. akt III AUa 673/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Alicja Podlewska (spr.)
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba SSA Maria Sałańska – Szumakowicz
Protokolant:	stażysta Anita Musijowska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2015 r. w Gdańsku

sprawy B. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt VII U 1647/14

oddala apelację.

SSA Bożena Grubba SSA Alicja Podlewska SSA Maria Sałańska - Szumakowicz

Sygn. akt III AUa 673/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu B. W. prawa do emerytury na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 j.t.), wskazując, iż do dnia wydania decyzji skarżący pobierał wcześniej przyznaną emeryturę.

Ubezpieczony B. W. w odwołaniu od powyższej decyzji zarzucił pozwanemu naruszenie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że obliczenie, na wniosek ubezpieczonego, emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy uzależnione jest od niepobierania wcześniej przyznanej emerytury, choćby za jeden miesiąc. Zdaniem skarżącego, zgodnie z art. 55 ustawy, emerytura może być obliczona na wniosek ubezpieczonego na podstawie art.

26 ustawy, jeśli ubezpieczony po osiągnięciu wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz wystąpił z wnioskiem o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r. przy czym nie musi to być pierwszy wniosek o przyznanie emerytury, a we wskazanym przepisie brak jest mowy o pobieraniu bądź nie wcześniej przyznanego świadczenia. Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez nakazanie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych obliczenia emerytury na podstawie art. 55 ustawy zgodnie z art. 26 ustawy, stwierdzenie odpowiedzialności organu za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu spornej decyzji.

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2015r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt VII U 1647/14: zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż ubezpieczonemu B. W. przysługuje prawo do obliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (punkt 1), stwierdził odpowiedzialność pozwanego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (punkt 2), zasądził od pozwanego na rzecz ubezpieczonego B. W. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania.

Ubezpieczony B. W., urodzony dnia (...), w dniu 02 kwietnia 2009 r. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę. Mocą decyzji pozwanego z dnia 06 maja 2009 r. wnioskodawca nabył prawo do wcześniejszej emerytury począwszy od dnia 01 kwietnia 2009 r.

Decyzją organu rentowego z dnia 02 kwietnia 2012 r. wnioskodawca nabył prawo do emerytury począwszy od 30 marca 2012 r. tj. od osiągnięcia przez niego wymaganego prawem wieku.

W dniu 01 lipca 2014 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o ponowne przeliczenie przysługującej mu emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przedmiotową decyzją z dnia 11 lipca 2014r. Zakład odmówił ubezpieczonemu „prawa do emerytury na podstawie art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”, argumentując, iż do dnia wydania decyzji skarżący pobierał wcześniej przyznaną emeryturę.

Począwszy od dnia 04 października 2011 r. skarżący jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż powyższy stan faktyczny był niesporny między stronami. Sąd ustalił go na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ubezpieczeniowych oraz w aktach sprawy, których prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wzajemnie się uzupełniając stworzył spójną całość.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż spór w przedmiotowej sprawie de facto dotyczył wyłącznie problemu prawnego, niesporny był bowiem stan faktyczny, stanowiący jego podłoże. Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej: ustawa emerytalna):

ust. 1 - stanowi, że ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

1) osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3;

2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.;

ust. 2. - wiek emerytalny dla kobiet wynosi co najmniej 60 lat.

ust. 3. - wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie:

1) do dnia 31 grudnia 1947 r. wynosi co najmniej 65 lat;

2) od dnia 1 stycznia 1948 r. do dnia 31 marca 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 1 miesiąc;

3) od dnia 1 kwietnia 1948 r. do dnia 30 czerwca 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 2 miesiące;

4) od dnia 1 lipca 1948 r. do dnia 30 września 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 3 miesiące;

5) od dnia 1 października 1948 r. do dnia 31 grudnia 1948 r. wynosi co najmniej 65 lat i 4 miesiące.

W myśl art. 26 ust. 1 cyt. wyżej ustawy. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Z regulacji art. 53 ust. 1 i 2 tejże ustawy emerytalnej emerytura wynosi:

1. 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2. po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3. po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55. Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

Z regulacji art. 55 tejże ustawy wynika, iż ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Sąd I instancji stwierdził, iż niewątpliwie warunki powyższe skarżący spełniał – co podkreślał już w swoim odwołaniu – jako że, co było niesporne i co udokumentował (vide: akta ubezpieczeniowe),:

- po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego – ówczesne brzmienie art. 27 pkt 1 ustawy (Dz. U. 2005.169.1412) – tj. 65 lat dla mężczyzn

- kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe – z tytułu dalszego zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w ramach umowy o pracę (począwszy od 04 października 2011 r.)

Spór zatem w przedmiotowej sprawie ma charakter czysto prawny – ogniskuje się zaś wokół tego, czy przesłanka wystąpienia z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r. (znajdująca się w art. 55 ustawy) odnosi się do żądania prawa do emerytury przyznawanej na podstawie art. 27 tejże ustawy, czy też np. emerytury przyznanej na podstawie innych przepisów ustawy, w tym. art. 26 i czy chodzi , zgodnie z twierdzeniem organu rentowego o pierwszy wniosek o emeryturę oraz o niepobranie, choćby za jeden miesiąc dotychczas przyznanej emerytury. W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko w powyższym zakresie zostało wypracowane przez dorobek judykatury, przejawiający się w szeregu jednomyślnych rozstrzygnięć sporów powstałych na tej samej kanwie.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż nabycie prawa do emerytury przyjęte w ustawie emerytalnej, uwzględniając także treść art. 21 ust. 2 u.e.r.f.u.s., uzasadnia twierdzenie, że na emeryturę można przechodzić kilka razy. W

sytuacji zatem gdy dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, byłoby niezbędne zaznaczenie w art. 55 u.e.r.f.u.s., że wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym możliwe byłoby tylko wówczas gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (nabycie statusu emeryta). Takiego zastrzeżenia nie można jednak z treści tego przepisu wywnioskować, co oznacza, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Przepis art. 55 tej ustawy, umożliwiając ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według art. 26, "zrównuje" w pewnym sensie sytuację tych osób (urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r.) z sytuacją osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., które (jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej) mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej według art. 24 u.e.r.f.u.s. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., II UZP 4/13 – trafnie przywołana przez skarżącego).

Podobnie w wyroku z dnia 29 stycznia 2014 r., I UK 411/13 Sąd Najwyższy wskazał, iż uprawnienie do obliczenia emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 u.e.r.f.u.s. ma ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe i o emeryturę powszechną wystąpił dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy, uzyskanie wcześniejszej emerytury nie wyłącza stosowania tej regulacji.

Podobne stanowisko przyjmuje także m.in. Sąd Apelacyjny w Gdańsku, który uznał, iż zawarta w art. 55 u.e.r.f.u.s. przesłanka kontynuowania ubezpieczenia do dnia zgłoszenia wniosku o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym mogłaby zostać spełniona także w sytuacji, gdyby wniosek o emeryturę został złożony przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, a po drugie z przepisu tego nie wynika, aby wniosek o emeryturę w powszechnym wieku musiał być pierwszym wnioskiem o świadczenie. Przepis art. 55 u.e.r.f.u.s. należy zatem rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu tego wieku emerytalnego, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 marca 2014 r., III AUa 1223/13).

Sąd Okręgowy podsumował, iż brak jest jakichkolwiek podstaw w obowiązujących – a zacytowanych powyżej – przepisach ustawy do przyjęcia, jak to czyni w niniejszym postępowaniu w sposób całkowicie nieuprawniony pozwany organ rentowy, aby „przepis art. 55 ustawy emerytalnej dotyczył osób, które pierwszy raz składają wniosek o emeryturę (...) a nie emerytów mających już ustalone prawo do emerytury”. Dokonana w ten sposób wykładnia przepisów poprzez niejako dopisanie w jego treści dodatkowego warunku – wystąpienia z pierwszym wnioskiem o świadczenie emerytalne po wskazanej dacie – nie zasługuje na uwzględnienie i nie może się ostać.

Brak jest także w przywołanym przepisie warunku niepobierania wcześniej przyznanej emerytury. Na dopuszczalność ustalenia emerytury kapitałowej w sytuacji pobierania emerytury w oparciu o dotychczasowe zasady wskazał jednoznacznie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 września 2013r. w sprawie II UK23/13 (lex 1474928), wskazując, że emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną na dotychczasowych zasadach (art. 27 ustawy emerytalnej) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury "kapitałowej" na podstawie art. 26 tej ustawy, jeżeli kontynuuje ubezpieczenia emerytalne i rentowe, a z wnioskiem o przyznanie emerytury obliczanej w systemie kapitałowym wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r. (art. 55 w związku z art. 114 ust. 1 tej ustawy).

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje powyższy pogląd.

Należy przy tym zważyć, iż zawarta w przepisie art. 55 u.e.r.f.u.s. regulacja pozwalająca na wyższe niż dotychczas przewidziane w art. 53 ustawy zwiększenie świadczenia emerytalnego skierowana jest tylko do tych ubezpieczonych, którzy pomimo ukończenia przewidzianego w przepisie wieku emerytalnego (w przypadku ubezpieczonego 65 roku życia) kontynuują podleganie ubezpieczeniu społecznemu, aktywnie uczestniczą w tworzeniu funduszu (wyrok Sądu

Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 lutego 2014 r., III AUa 703/13) – zatem kontynuując zatrudnienie po ukończeniu wieku emerytalnego i posiadając ustalone prawo do świadczenia na starych zasadach, ubezpieczeni zyskują uprawnienie do domagania się wyliczenia tego świadczenia na tzw. nowych zasadach, a wówczas do wyboru i pobierania świadczenia korzystniejszego z ich punktu widzenia.

Mając na uwadze ustalony stan sprawy, niesporny między stronami, Sąd Okręgowy wskazał, iż ubezpieczony spełnia warunki z art. 55 ustawy do wystąpienia z wnioskiem o obliczenie jego emerytury na podstawie art. 26 ustawy. Jest to istotne o tyle, iż w przypadku, gdy emerytura ubezpieczonego obliczona na podstawie art. 26 ustawy okaże się być wyższa od emerytury obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy – ma on prawo do wyższego świadczenia. Organ powyższego wniosku błędnie nie uwzględnił – wydając decyzję odmowną – i nie wyliczył wartości świadczenia, zatem Sąd nie może w jednoznaczny sposób ustalić, czy świadczenie takowe zgodnie z nowymi zasadami (art. 26 ustawy) byłoby korzystniejsze dla skarżącego. Nie przesądza to niemniej, w ocenie Sądu I instancji o braku możliwości wyrokowania przez Sąd, bowiem – jak wskazano – ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki wynikające z art. 55 ustawy, zatem przysługuje mu prawo do wystąpienia z wnioskiem o dokonanie obliczenia emerytury według zasad z art. 26 ustawy emerytalnej. Sąd podkreślił, iż pozwany organ nie miał w ustalonych okolicznościach sprawy podstaw do odmowy wyliczenia wartości świadczenia skarżącemu, co sprawia, iż decyzja organu rentowego nie była prawidłowa. Sąd Okręgowy wskazał również na istotne, jego zdaniem, w okolicznościach przedmiotowej sprawy stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 07 listopada 2013r. wydanym w sprawie II UK 143/13, publ. OSNP 2014/10/148 i LEX 1399861. W wyroku tym Sąd Najwyższy wyraźnie zaznaczył, iż organ rentowy jest zobowiązany obliczyć emeryturę ubezpieczonemu, urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r., spełniającemu warunki z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpił po dniu 31 grudnia 2008 r., zarówno według dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53 tej ustawy), jak i według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55 tej ustawy), a następnie przyznać emeryturę w wyższej wysokości (art. 55 w związku z art. 100 ust. 1 tej ustawy).

W konsekwencji, Sąd Okręgowy stwierdził, iż odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie, co skutkowało zmianą decyzji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z przywołanymi przepisami (pkt 1).

Zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Sąd I instancji podkreślił, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. OTK-A 2007/8/97, powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy. Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż mając na uwadze ugruntowane już orzecznictwo w zakresie zastosowania art. 55 ustawy emerytalnej uznał, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za wadliwy sposób wykładni przepisu art. 55 ustawy. Zaskarżona decyzja oparta jest na błędnej (nie znajdującej oparcia w treści przepisu) jego interpretacji, mimo że zapadały liczne orzeczenia, wskazujące na właściwy kierunek wykładni i organ rentowy, którego obowiązkiem jest właściwe stosowanie przepisów prawa, winien z tych orzeczeń skorzystać. Skoro zatem w toku postępowania przed organem rentowym możliwe było wyjaśnienie wszystkich wątpliwości, stojących na przeszkodzie wydaniu decyzji zgodnej z prawem, zatem należy wskazać, iż nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w przedmiocie wniosku ubezpieczonego jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Tym samym w punkcie 2 sentencji wyroku Sąd Okręgowy, na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji, uznając, iż pozwany organ rentowy winien ponieść konsekwencje wadliwego zastosowania przepisu pomimo szeregu jednoznacznych orzeczeń, kształtujących obecnie już jednolity kierunek wykładni art. 55 ustawy emerytalnej.

O kosztach zastępstwa procesowego, jak w punkcie 3 wyroku, Sąd orzekł na zasadzie wynikającej z art. 98 kpc w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz. . Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), zasądzając je w stawce minimalnej, biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawłości sprawy, nakład pracy pełnomocnika oraz jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy rozstrzygnięcia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł organ rentowy zaskarżając go w całości i domagając się jego zmiany i oddalenia odwołania, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Pozwany zarzucił Sądowi I instancji naruszenie prawa materialnego - art.55 ustawy z dnia 17.12.1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. póź.1440), poprzez przyjęcie, iż panu B. W. przysługuje prawo do obliczenia wysokości emerytury w oparciu o przepis art. 26 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż ubezpieczony przed przyznaniem emerytury z wieku powszechnego pobierał emeryturę wcześniejszą. Ustalenie obecnie wysokości emerytury z wieku powszechnego, na podstawie przepisu art. 26 ww. ustawy, ubezpieczonemu urodzonemu przed 01.01.1949r., pobierającemu wcześniej przyznaną emeryturę, spowodowałoby, że osoba ta znalazłaby się w lepszej sytuacji, niż ubezpieczony urodzony po 31.12.1948r., w stosunku do którego przewidziane jest pomniejszenie podstawy obliczenia emerytury o pobrane wcześniej emerytury - na podstawie przepisu art. 25 ust. 1 b ww. ustawy.

Sąd Okręgowy powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r. II UZP 4/13, która dotyczy ubezpieczonych, których prawo do emerytury zostało przyznane na podstawie art. 29 ustawy z dn. 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, póź. 1227), której wypłata była zawieszona z uwagi na dalsze zatrudnienie i wysokość osiąganego przychodu i występujących o emeryturę, na podstawie art. 27 powołanej wyżej ustawy, również po dniu 31.12.2008 r. (w sytuacji, gdy po ukończeniu 65 roku życia wnioskodawca nadal kontynuuje zatrudnienie).

Pozwany podkreślił również, iż w świetle brzmienia przepisu art. 55 ww. ustawy, emerytura przyznana na podstawie art. 27 może być obliczona na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Sąd I instancji w toku postępowania nie ustalał wysokości emerytury obliczonej na podstawie przepisu art. 26 w związku z 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zdaniem organu rentowego Sąd I instancji błędnie wskazał, iż ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki wynikające z art. 55, skoro w toku postępowania nie została ustalona wysokość emerytury wynikająca z art. 55.

Biorąc pod uwagę powyższe, zdaniem organu rentowego, brak jest podstaw do ustalenia wysokości emerytury z wieku powszechnego na podstawie przepisu art. 26 w zw. z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w sytuacji, gdy ubezpieczony pobierał wcześniej przyznaną emeryturę.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia nie były sporne, wobec czego Sąd Apelacyjny ustalenia faktyczne Sądu I instancji przyjmuje za własne, co czyni zbędnym ich ponowne powoływanie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie - art. 477⁹ k.p.c., art. 477¹⁴ k.p.c. – (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.01.2010 r. II UZ 49/09 LEX nr 583831, wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1.09.2010 r. III UK 15/10 LEX nr 667499, z dnia 23.04.2010 r. II UK 309/09, LEX nr 604210). Decyzją z dnia 11.07.2014r pozwany „odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury”, ale jako podstawę swojej decyzji wskazał przepis art. 55 ustawy emerytalnej, który normuje możliwość przeliczenia wysokości tego świadczenia. Ubezpieczony we wniosku z dnia 01.07.2014r. domagał się przeliczenia przysługujące mu emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o

emeryturach i rentach z FUS (dalej: „ustawa emerytalna”). W konsekwencji należało uznać, iż przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego (przyznanej na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej), a nie prawo do emerytury, którego istnienia pozwany de facto nie kwestionował. Przypomnieć też można, iż zgodnie z wykładnią zaprezentowaną przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 04.07.2013r. II UZP 4/13 oraz wyroku z dnia 18.09.2014 r. I UK 27/14 (LEX nr 1537287) za nietrafną należy uznać „konstatację (...), że osobom wskazanym w art. 55 ustawy i spełniającym przewidziane w tym przepisie warunki, może być przyznana emerytura obliczona w sposób określony w art. 26 ustawy. Nie można w takim wypadku mówić o złożeniu kolejnego wniosku emerytalnego o przyznanie "emerytury po emeryturze". W art. 55 chodzi nie o przyznanie, lecz o obliczenie według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w tym przepisie.” Sentencja wyroku i ustalenia prawne Sądu I instancji jednoznacznie wskazują, iż przedmiotem rozstrzygnięcia tego Sądu była wysokość emerytury ubezpieczonego, co jak wskazano wyżej było prawidłowe.

Spór sprowadzał się do wykładni i zastosowania przepisu art. 55 ustawy emerytalnej.

Prawidłowo Sąd I instancji zważył, iż przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku (na podstawie art. 29 ustawy emerytalnej) nie stanowi przeszkody do przeliczenia świadczenia emerytalnego - przyznanego następnie tej samej osobie w związku z osiągnięciem przez nią powszechnego wieku emerytalnego - na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej. Wątpliwości interpretacyjne w tym zakresie wyjaśniła uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4.07.2013r. II UZP 4/13, powołana przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Powyższe stanowisko, utrwalone w kolejnych judykatach (wyroki SN z dnia: 19.03.2014r. I UK 345/13 Lex nr 1455228, z dnia 18.09.2014 r. I UK 27/14, z dnia 4.09.2013 r., II UK 23/13, (OSNP 2014 Nr 6, poz. 85, 7 listopada 2013 r., II UK 143/13 niepubl.) Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Sąd odwoławczy zgadza się z argumentacją przedstawioną w uzasadnieniu powołanej uchwały Sądu Najwyższego sygn. II UZP 4/13, w szczególności zaś z tym, że skoro dopuszczalne jest kilkakrotne przechodzenie na emeryturę, niezbędne byłoby zaznaczenie w art. 55 ustawy emerytalnej, iż wyliczenie emerytury na podstawie tego przepisu możliwe byłoby tylko wówczas, gdyby był to pierwszy wniosek o emeryturę (łączy się z nabyciem statusu emeryta). Brak takiego zaznaczenia, wyklucza wnioskowanie, iż w przepisie art. 55 chodzi o wniosek o emeryturę złożony po raz pierwszy. Akceptując stanowisko Sądu Okręgowego, że nie jest kwestionowana w orzecznictwie możliwość kilkakrotnego uzyskiwania prawa do emerytury, zastrzec jednak trzeba, iż ma to miejsce tylko wówczas, gdy każdorazowo inne przesłanki będą decydowały o ziszczeniu się ryzyka emerytalnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.01.2005 r., I UK 120/04, OSNP 2005 Nr 16, poz. 257 oraz uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13.05. 2004 r., II UZ 13/04, OSNP 2004 Nr 23, poz. 409).

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w powołanym wyroku z dnia 18.09.2014 r. I UK 27/14, „emerytura na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach przysługiwała, przed 1.01. 2013 r. (tj. przed zmianą wynikającą z art. 1 pkt 8 ustawy z dnia z dnia 11.05.2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. z 2012 r. poz. 637), ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1.01.1949 r., którzy osiągnęli powszechny, podstawowy wiek emerytalny, wynoszący co najmniej 65 lat dla mężczyzn, i wykazali okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura ta, tak w poprzednim stanie prawnym, jak obecnie, obliczana jest według zasady określonej w art. 53 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jako procent kwoty bazowej oraz okresów składkowych i nieskładkowych wyliczony według wskaźników wskazanych w art. 53 ust. 1 pkt 2-3, z uwzględnieniem art. 55. Oznacza to, że dla niektórych osób urodzonych przed dniem 1.01. 1949 r. przewidziana została możliwość obliczenia emerytury według wartości zgromadzonych składek, na zasadach określonych w art. 25 i 26 ustawy. Dotyczy to tych osób, które po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego pozostawały w ubezpieczeniach emerytalnym i rentowych (obowiązkowych lub dobrowolnych), a z wnioskiem o emeryturę wystąpiły po dniu 31.12.2008 r. Warunkiem uwzględnienia takiego wniosku jest ustalenie, że emerytura obliczona na podstawie art. 26 jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53, co jest możliwe w przypadku osób, które po wejściu w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podlegały ubezpieczeniom przez odpowiednio długi okres i osiągały wysokie przychody.”

W uzasadnieniu wyroku z dnia 4.09.2013 r., II UK 23/13, (OSNP 2014 Nr 6, poz. 85), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że ustalenie i wyliczenie przez skarżący organ emerytury „w najkorzystniejszym wariantcie” prawomocną decyzją

emerytalną, której osoba uprawniona nie zaskarżyła do sądu ubezpieczeń społecznych, nie może prowadzić do definitywnej, dożywotniej "utrąty" prawa do ponownego zweryfikowania wysokości należnego świadczenia emerytalnego w wysokości zgodnej z bezwzględnie obowiązującym przepisami prawa ubezpieczeń społecznych i zasadą przysługiwania najkorzystniejszego świadczenia, którym - co do zasady - jest emerytura ustalona i wyliczona w jej najwyższej wysokości. Emeryt pobierający emeryturę przyznaną i obliczoną niezgodnie z wnioskiem emerytalnym (wadliwie) na podstawie dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach) nie traci prawa do ustalenia korzystniejszej wysokości emerytury "kapitałowej" (art. 26 w związku z art. 55 tej ustawy), jeżeli kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz gdy z wnioskiem o przyznanie tej emerytury wystąpił po dniu 31.12.2008 r.". Z motywów tego orzeczenia wynika, że także emeryt, który po ustaleniu i pobraniu emerytury był osobą czynną zawodowo i z tego tytułu kontynuował obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zachował status ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania najkorzystniejszego wymiaru należnego mu świadczenia emerytalnego, w tym do jego obliczenia metodą "kapitałową", jeżeli emerytura obliczona według nowych zasad na podstawie art. 26, jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej, o ile spełnił warunki wymagane w art. 55 tej ustawy, w tym złożył wniosek emerytalny po dniu 31.12.2008 r. To stanowisko zostało sformułowane wobec emeryta, który pobierał emeryturę przyznaną i obliczoną wadliwie, niezgodnie z wnioskiem o jej przyznanie "w najkorzystniejszym wariantcie". W takim wypadku emeryt - w ocenie Sądu Najwyższego - nie utracił prawa do obliczenia korzystniejszej wysokości emerytury na podstawie art. 26, jeżeli kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe, skoro już w pierwszym wniosku o emeryturę złożonym po dniu 31 grudnia 2008 r. domagał się jej przyznania "w najkorzystniejszym wariantcie", obejmującym obliczenie na podstawie art. 55 ustawy.

Natomiast w wyroku z dnia 7.11.2013 r., II UK 143/13 (niepubl.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 55 ustawy emerytalnej, umożliwiając ubezpieczonemu urodzonym przed 1.01.1949 r. wyliczenie emerytury uzyskanej po ukończeniu wieku powszechnego, według art. 26, "zrównuje" w pewnym sensie sytuację osób urodzonych przed dniem 1.01.1949 r. z sytuacją osób urodzonych po dniu 31.12.1948 r., które - jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej - mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny, złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, wyliczanej według art. 24 ustawy. W konsekwencji Sąd Najwyższy przyjął, że jeżeli istnieje możliwość obliczenia emerytury przysługującej ubezpieczonemu na podstawie art. 27 (urodzonemu przed dniem 1.01.1949 r.), który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego oraz z wnioskiem o przyznanie emerytury wystąpił po dniu 31.12.2008 r., organ rentowy jest zobowiązany obliczyć należne mu świadczenie emerytalne zarówno według dotychczasowych zasad (art. 27 w związku z art. 53), jak i według nowych zasad (art. 26 w związku z art. 55), a następnie przyznać mu emeryturę w wyższej wysokości (art. 55 w związku z art. 100 ust. 1 ustawy). Według stanowiska Sądu Najwyższego zaprezentowanego w powołanym orzeczeniu, nie jest zatem możliwa utrata uprawnienia do zweryfikowania wysokości długoterminowych świadczeń emerytalnych ustalonych w deklaratoryjnych decyzjach emerytalnych, więc emerytura może być wyliczona równolegle według zasad ustalonych w art. 53 w związku z art. 27 i według nowych zasad wynikających z art. 26 w związku z art. 55.

Stanowisko to jest, w ocenie Sądu Apelacyjnego, logiczną konsekwencją ratio legis przedmiotowego przepisu, które wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały sygn. II UZP 4/13. Sąd Najwyższy dokonując wykładni historycznej stwierdził wówczas, iż sposób wyliczania emerytury w tzw. formule zdefiniowanej składki zaczął obowiązywać dopiero od dnia 1.01.2009 r., więc warunek kontynuowania ubezpieczenia i wystąpienia z wnioskiem po dniu 31.12.2008 r. miał umożliwić wyliczenie emerytury od sumy składek odkładanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego, stąd przywiązywanie znaczenia do kontynuowania opłacania składek, a nie do ubiegania się o emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Jak trafnie wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29.01.2014r. I UK 411/13, dla tych którzy kontynuowali ubezpieczenie, możliwość obliczenia emerytury na podstawie kapitału składkowego tj. w oparciu o art. 55 ustawy emerytalnej, nie jest szczególnym przywilejem, lecz zwykłym uprawnieniem do emerytury pochodnej od składek, czyli w takim reżimie jak dla urodzonych po 31.12. 1948 r.

Ustawodawca w przepisie art. 55 ustawy emerytalnej nie wynika aby formułowano dodatkowy wymóg możliwości obliczenia emerytury, na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej, w postaci nieuzyskania czy uzyskania lecz niepobierania emerytury w wieku obniżonym, czy tzw. emerytury wcześniejszej

Z dniem 1 maja 2015r., do ustawy emerytalnej został dodany art. 55 a - z mocy art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015.552). Zgodnie z jego treścią:

Ust 1. Przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27; .

Ust 2. Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę, do której miał ustalone prawo przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Ust 3. Prawo do emerytury ustalone przed osiągnięciem wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura na podstawie art. 27, obliczona zgodnie z art. 26.

W uzasadnieniu projektu ustawy zmieniającej wskazano argumentację przemawiającą za ustanowieniem art. 55 oraz dodaniem art. 55a: "Wprowadzono taką możliwość dla osób urodzonych przed 1949 r., aby zachęcić je do rezygnacji ze zgłoszenia wniosku o wcześniejszą emeryturę oraz do opóźnienia przejścia na emeryturę z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego. Propozycja dodania art. 55a wynika z faktu, iż obecnie przepis art. 55 ustawy nie ma zastosowania do ubezpieczonego urodzonego przed 1949 r., który przed osiągnięciem wieku emerytalnego, miał ustalone prawo do wcześniejszej emerytury i pobierał to świadczenie". Sąd odwoławczy podziela w pełni stanowisko zaprezentowane przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 3 czerwca 2015r. III AUa 1765/14 (LEX nr 1768685). W wyroku tym Sąd Apelacyjny wyjaśnił, iż „Zestawienie treści art. 55a z uzasadnieniem projektu ustawy zmieniającej wskazywałoby na stanowisko projektodawcy, że artykułu 55 ustawy emerytalnej, przed 1 maja 2015 r., nie stosowało się do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27 i pobierał świadczenie. W istocie jednak, wobec jednoznacznej wykładni art. 55 ustawy emerytalnej przyjętej w orzecznictwie sądowym, uznać należy, że dodanie przepisu art. 55a zmierzało do zmiany regulacji prawnej, której normatywny sens wyznaczony został przez te orzecznictwo. W doktrynie przyjmuje się, że po zakończeniu procesu legislacyjnego tekst ustawy przestaje być kontrolowany przez prawodawcę, a jego realizację przekazuje się autonomicznemu dyskursowi stosowania prawa. Najistotniejszą instytucjonalizacją dyskursu są niezależne sądy, które mają "władzę na znaczeniach terminów" zawartych w tekstach prawnych (Tomasz Grzybowski, Wpływ zmian prawa na jego wykładnię, Wolters Kluwer SA, W-wa 2013, str. 64).

Stanowisko projektodawcy i ustawodawcy, które wynika z treści art. 55a i uzasadnienia projektu ustawy zmieniającej prowadziłyby do uznania, że ugruntowana w orzecznictwie wykładnia była błędna, ponieważ dokonując prawotwórczej zmiany tekstu prawnego, ustawodawca ją zakwestionował. Wypowiedziany został pogląd, że " Nie sposób (...) zakładać wadliwości zgodnej orzeczniczej wykładni tekstu prawnego sprzed nowelizacji, a zbieżnej z treścią przepisów po zmianie, bo to godziłoby w pewność prawa" (op. cit., str. 181). Argument dotyczący pewności prawa, w ocenie Sądu Apelacyjnego jest przekonujący. Zmiana zgodnej orzeczniczej interpretacji prawa pod wpływem nowelizacji, która weszła w życie od 1 maja 2015 r., prowadziłyby w praktyce do zmiany prawa z mocą wsteczną. Wobec istnienia zgodnej wykładni, rzeczywisty skutek nowelizacji (dodania art. 55a), w zakresie art. 55 ustawy emerytalnej, jest zmianą normatywną, a nie jedynie zmianą dotyczącą interpretacji tekstu prawnego. Z treści przepisów ustawy zmieniającej, ani ogólnych zasad prawa międzyczasowego (lex retro non agit) nie wynika natomiast wsteczne działanie dokonanej zmiany.

W postępowaniu sądowym w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych badana jest legalność decyzji i orzekanie o niej możliwe jest tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili jej wydawania. Zasada

jest zatem, iż sąd ocenia legalność decyzji organu rentowego według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania. Z tego względu zmiana ustawy emerytalnej, która weszła w życie od 1 maja 2015 r. nie ma wpływu na zasadność odwołania, a konsekwencji zasadność apelacji.”

Podsumowując, z utrwalonej już w orzecznictwie wykładni art. 55 ustawy emerytalnej wynika, iż: 1) wniosek o przyznanie emerytury, o którym mowa w przepisie nie musi być pierwszym wnioskiem o to świadczenie, 2) przepis ten uprawnia do przeliczenia emerytury przyznanej i wypłacanej na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej pod warunkiem, że: a) ubezpieczony, który spełnił warunki do nabycia emerytury na podstawie art. 27, po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego tym przepisem kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe, b) z wnioskiem o przyznanie tej emerytury wystąpił po 31.12.2008r., 3) emerytura obliczona na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej jest wyższa niż dotychczasowa. Dodać do tego trzeba, iż ustawodawca nie wymaga, aby ubezpieczony kontynuował nieprzerwanie ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego nieprzerwanie, aż do dnia złożenia wniosku o przyznanie prawa do emerytury. Nadto ubezpieczony, który spełnił powyższe warunki ma prawo wyboru sposobu wyliczenia świadczenia albo na zasadach wynikających z art. 53 albo z art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej. Jeżeli przy tym wniosek o przeliczenie świadczenia został złożony przed dniem 1 maja 2015r., jak w sytuacji ubezpieczonego, do przeliczenia nie stosuje się unormowania art. 55a ustawy emerytalnej (tj. pomniejszenia podstawy obliczenia emerytury o kwotę pobranych świadczeń).

Odnosząc powyższe rozważania do stanu faktycznego konkretnej sprawy, Sąd Apelacyjny stwierdził, iż ubezpieczony spełnił przesłanki z art. 55 ustawy emerytalnej uprawniające do przeliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 26 tej ustawy. Ubezpieczony urodził się przed 01.01.1949r. Wszystkie warunki niezbędne do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej (w brzmieniu obowiązującym w tej dacie) ubezpieczony spełnił w dniu 30 marca 2012r. (wiek 65 lat, staż powyżej 25 lat – k. 410 a.e.). W okresie od 04.11.2011r. do dnia orzeczenia w sprawie przez Sąd I instancji podlegał ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym z tytułu umowy o pracę.

Jak wynika z hipotetycznego wyliczenia ZUS sporządzonego w wykonaniu zobowiązania Sądu II instancji, emerytura wyliczona na nowych zasadach – na dzień złożenia wniosku o świadczenie (marzec 2012r.) - jest wyższa niż ustalona na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej odpowiednio 5.184,34 zł i 6447,60 zł (decyzje hipotetyczne k. 85,86 - a.s.). Pozwany słusznie zarzucił w apelacji, iż Sąd I instancji dowolnie stwierdził, iż pozwany spełnił wszystkie przesłanki z art. 55 ustawy emerytalnej, skoro nie ustalił jaka byłaby wysokość świadczenia wyliczonego na tej podstawie. W związku z powyższym niezbędnym było uzupełnienie ustaleń faktycznych w tym zakresie przez Sąd Apelacyjny. Wobec wyliczenia, iż wysokość emerytury dotychczasowej jest niższa niż wyliczona na zasadzie art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej, zarzut apelacji należało uznać za nieskuteczny. Ostatecznie bowiem zaskarżony wyrok w punkcie 1 odpowiadał prawu.

Sąd Okręgowy prawidłowo też wyłożył i zastosował prawo materialne w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 skarżonego wyroku. Wadliwość decyzji była, bowiem skutkiem nieprawidłowej interpretacji i zastosowania przez organ prawa, co w świetle art. 118 ust 1a ustawy emerytalnej nie zwalnia pozwanego od odpowiedzialności za niewydanie w terminie prawidłowej decyzji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 kpc, orzekł jak w sentencji.

SSA A.Podlewska SSA B.Grubba SSA M.Sałańska-Szumakowicz